

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. II. Camillus à Clemente VIII. Pont. nouam obtinet Religionis
confirmationem, & nonnulla quoque victus subsidia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT II.

Camillus à Clemente VIII. Pontifice nouam obtinet Religionis Confirmationem, & nonnulla quoque victus subsidia.

FACTA Professione cœpit Camillus cum nouo feruore in opus incûbere, & magis magisque sancta erga infirmos charitate succendi. Dicebat enim, se nunc esse obligatû ad ea ex voto facienda, quæ prius ex sola faciebat charitate. Postquam autem Innocentio IX. Pontifici (qui obiit trigesima Decembris anni M. D. XCI.) successit Clemens VIII. creatus Pontifex trigesimâ Ianuarij anno M. D. XCII. quem sciebat Camillus, dum esset Cardinalis, contrariæ fuisse opinionis in consultatione de alliganda certis votis Congregatione, nunc ut certior fieret quonam animo erga illam Pontificatus sui tempore affectus esset, ad ipsius exosculandos pedes profectus, illi supplicauit, ut dignaretur Congregationem eiusque priuilegia confirmare. Cui libenter ac promptè assensus Pontifex, Breui Apostolico, dato ad vigesimam Martij eiusdem anni, non modò approbâuit, & denuò confirmauit omnia quæ Gregorius XIV. Antecessor

for

156 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
for suus fecerat, sed etiam in illo ipso Breui
facultatem concessit recipiendi Nouitios
duorum annorum spatio, absque vlllo cuius-
quam Capituli interuentu, quemadmodum
in Bulla Sixti V. fuerat constitutum. Quo
exacto spatio, idem Pontifex vno altero Bre-
ui Apostolico, dato ad trigessimam primam
Martij anno M. D. XCIV. dictam facultatem
in tempus perpetuum prorogauit. Quod
non mediocre fuit in eius Pontificatu bene-
ficio: quandoquidem cunctis aliis Religio-
nibus, exceptis perpaucis, id esset prohibi-
tum. Ita ille ipse Pontifex, qui Cardinalatus
sui tempore non videbatur ad Congregatio-
nis vinculum, & votorum obligationem ali-
quatenus propendere, postquam in thronum
ascendit Pontificium, rursus obligauit con-
firmavitque, immò & multis priuilegijs at-
que fauoribus adornauit. Ita & Cardinali
Cusano euenisse vidimus, qui solitus in prin-
cipio exsurgens Congregationis, eam So-
cietatem nugatoriam appellare, vbi poste-
rà factam esse Religionem conspexit, fa-
tis admirari excelsa & stupenda Dei Optimi
Maximi opera non poterat. Vnde semper
deinceps Patri nostro fuit addictissimus.
Nec aliter apud beatum Philippum Ne-
rium res habuit: qui cum, edita à nostris
Professione, Camillum venisset domi no-
stræ

stræ salutatum (dies erat Vigilæ S. Mariæ
 Magdalenæ) post mutuos ardentissimæ cha-
 ritaris amplexus, *Pater*, inquit, *huius operis*
successus verè mihi apparet res prodigiosa, ne-
que humano modo atque sensu effecta. Cardi-
 nalis verò S. Seuerinæ nonne eodem modo &
 aduersus nos & nobiscum fuit? Qui tametsi
 in prima Religionis confirmatione opinio-
 nem visus sit tenere ac tueri nobis cōtrariam,
 nihilominus, animaduerso felici nostrorum
 conatum exitu, tam studiosus nostræ Con-
 gregationis fuit, vt in extremo huius vitæ
 certamine semper quatuor è nostris circa
 lectum suum habuerit, atq; inter nostrorum
 manus supremum emittere halitum volue-
 rit. Verùm vt ad Camilli acta reuertamur,
 post obtentum Breue illud Apostolicum
 confirmationis nostræ Religionis, Neapolim
 profectus est: vbi ad diem tertiam Maij an-
 no M. D. XCII. in solemnitate sanctæ Crucis
 publicam ac solemnem excepit Professio-
 nem à suis aliis antiquis subditis, qui in illo
 erant domicilio, cùm fieret Romæ prima
 Professio. Deinde vnà cum Curtio Lodi,
 vno è suprà dictis Professis, ad sanctam Æ-
 dem Lauretanam se contulit, vt ibi beatif-
 simæ Virgini, ob expertum ipsius fauorem in
 obtinenda Professione, gratias quantas pos-
 set maximas ageret. Quibus ritè actis, Ro-
 mam

158 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
mam tandem rediit. Vbi cùm domum re-
perisset grauiſſimo ære alieno (quod ad no-
uem aureorum millia ascendebat) obſtri-
ctam eſſe, haud parum animo angebatur,
ſpeciatiſſimè quòd cerneret quotidie Societa-
tem Confalone perurgere ſolutionem. Quæ
Societas cùm patrona eſſet ædium aliquot
contiguarum S. Magdalenæ, vbi Congrega-
tionis noſtræ ſedes erat, nec quidquam in
debiti ſolutionem elapſis iam aliquot annis
recepiffet, hinc decimâ Iulij (quòd & ipſa
fortaſſis maiori premeretur egeſtate) venit
cum miniſtris Vicarij ad pignus capiendum,
ſequeſtrando ſpeciatiſſimè domum quamdam
à Firmo Calui nuper comparatam & Reli-
gioni traditam. Quibus in anguſtiis nihil
aliud Camillo occurrebat remedij, quàm vt
Dominum Deum in tanta ac tam præſenti
neceſſitate in ſubſidium votis omnibus in-
uocaret. Quo facto illi in mentem venit ad-
ire Pontificem, atque ad eius pedes ſupplici-
ter ſtratam cõfidenter ſignificare, quo in lo-
co & quàm miſero in ſtatu res eſſent, conue-
niendo intereà cum Confalone, quàm opti-
mis poſſet conditionibus, de iſtarum ædium
coëmptione. Super qua dum ſtipulationis
verba & ſcripturæ concipiuntur, vnus ex illis
dominis, cognita Religionis noſtræ in eo ar-
ticulo magna paupertate, velut diſſiſus fe

ym.

vniquam visurum tempus, quo reliquum de-
 biti solueretur (quod erat circiter quatuor
 millium aureorum) ait Camillo, *Pater mi, id
 quod restat solutionis, ecquando erit?* nempe
 velut insinuans, prius fore vt omnes morte
 soluerentur, quam æris alieni residuum dis-
 solueretur. Camillus autē tantam illius diffi-
 dentiam admiratus respondit: *An ergo for-
 tē non potest Deus saccos denariorum plenos
 cras ad hanc portam mittere?* Quæ verba
 quasi risu excipientes iidem Domini, *Enim-
 uerò*, inquit, *non est nunc amplius id tem-
 pus quo fiant miracula.* Sed medius tamen
 annus non præterit, quin de diuina prou-
 dentia exemplo instructi melius senserint,
 vt proximo Capite ostendemus. Neque omi-
 fit interea Camillus in Tusculanum ad Pon-
 tificem accedere (dies erat S. Francisco facer)
 vbi post pedum oscula, sic est illum affatus:
*Beatissime Pater. paupercula nostra Religio, qua
 dies noctesq; in pauperum seruitio continenter
 occupatur, tanto iam ære alieno oppressa est, vt
 quid deinceps faciamus non occurrat, quan-
 doquidem pro censu & locatione soluere de-
 beat quotannis domus nostra Romana aureos
 trecentos septuaginta. Quare Beatitudinem
 vestram deprecamur, vt hoc tenue ac debile
 principium sua benignitate adiuuet.* Cui Pon-
 tifex miseratione motus ita tum respondit:
 Quam-

Quamuis Apostolicum ærarium valde exhaustū esset (propterea, quòd ex illo in menses singulos multa aureorum millia ad Imperatoris subsidium educantur) se tamen cū Romam reuersus fuerit, eius memorem futurum. Quod & fecit. Nam statim e tradi iussit dictam summam aureorum trecentorum septuaginta, promisitque insuper tantumdem se mensibus singulis in debita solutionem deinceps largiturum.

CAPVT III.

Camillus Dei auxilium erga Religiosos præuidet. Cardinalis Mondouus meretur.

Idem diebus, quibus istæ suppetiæ à Pontifice suppeditatæ sunt, Camillus, conuocatis in templum suis omnibus Religiosis, ibi coram sanctissimo Sacramento (quod antea numquam ab illo factum fuerat) illum frequenti spiritu eorum precibus commendauit, quod ipsum sibi ab eodem Pontifice innotitum esse dicebat. Deinde, forma quadam loquendi vtens numquam sibi antehac vilitata, tam sublimiter de diuina providentia sermocinatus est, vt satis appareret, cælestis alicuius promissi eum esse factum certiore